

ה"ט 30919/05/21 - ערן ורד נגד שפי רכלין פז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 30919-05-21 ורד נ' רכלין פז

לפני כבוד השופט אריאל צימרמן

המבקש:
נגד

ערן ורד

המשיבה:
שפי רכלין פז

בשם המשיבה: עו"ד איתמר ברקאי

החלטה

בקשה לצו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001.

1. בתמצית: בעלי הדין הם שניים המצויים משני עברי המתרס בהפגנות שונות שבהם הם משתתפים בעירנו, תוכנן נטול חשיבות להליך כאן. השניים מכירים זה את זה ושוטמים זה את זה, והדבר ניכר באולם. המבקש אף מתעד את המשיבה מעת לעת ומבקש "לעשות לה דה-לגיטימציה אחרי כל מעשה אלימות שלה", ניסוחו, ופועל אגב כך ברשתות החברתיות, מה שברי כי אינו מעצים את חיבתה של המשיבה כלפיו.

2. היכרותם ואפשר שהתנצחויות עבר בהפגנות לא הביאו, ודומה שגם לא היו צריכות להביא, להליך דוגמת זה שלפניי. הזרז כאן: הפגנה והפגנת נגד באיזור כיכר התרבות ביום 13.5.2021, באחת מהן נכחה המשיבה, באחרת המבקש. המבקש, לטענתו - אגב עזיבתו מקום ההפגנות ופנייתו לביתו - ראה להיעמד מטרים אחדים מהפגנת המשיבה ולתעד הפגנה זו במצלמתו, כדרכו, הסביר. אגב כך, מדגים סרטון בן כ-16 שניות שאין חולק על תכניו אלא רק על הקשרו ומשמעותו, נצפית המשיבה כאשר היא ניגשת כ-2-3 מטרים ממקום עומדה לעבר המבקש חרף קריאותיו כי לא תעשה כן, נצמדת אליו תוך שהיא שולפת מיכל גז פלפל, מפנה את הפיה לעבר המבקש, ומשימה עצמה לוחצת על

עמוד 1

כפתור ההפעלה, בעודה מחייכת לעברו. בפועל, הסבירה, היה המיכל ריק, ולא היה הדבר אלא "סוג של בדיחה". מכאן הבקשה, שהוגשה ביום 16.5.2021, לצו שמלכתחילה לא נועד להגביל את נוכחותה של המשיבה בהפגנות באיזור הפגנות שהמבקש נוכח בהן, כי אם למנוע ממנו יצירת קשר עמו, איומים ומעקב, הרחקה מבית המבקש, וכל סעד אחר שימצא בית המשפט כמתאים. הבקשה הוגשה כמקובל במעמד צד אחד תחילה, הובאה לפני השופט התורן, כב' השופט ברקאי, והלה נתן צו האוסר על יצירת קשר, הטרדה, איום ומעקב של המשיבה כלפי המבקש. הבקשה הובאה לטיפולו לצורך בירורה במעמד הצדדים, וכך נעשה ביום 23.5.2021.

3. המבקש חוזר על עמדתו. עמדת המשיבה, בתמצית: הסרטון אינו אלא נדבך נטול הקשר משהות ממושכת יותר של המבקש באיזור ההפגנה. המבקש הוא המטריד את המשיבה, היא ביקשה את סיוע השוטרים להרחיק את המבקש מן המקום, הלה סירב, ועל הרקע האמור עשתה המשיבה את שעשתה. כל עניינו של המבקש הוא בפגיעה במשיבה, וכך גם ההליך הנוכחי, לזו טענתה.

4. נוכח סד הזמנים ההדוק לפי דין לקיום דיון במעמד הצדדים וקשיים טכניים כלשהם לא עלה בידי הצדדים להשלים את מלאכת הצגת סרטיהם טרם הדיון; הסרטון של המבקש נצפה בדיון עצמו והוא הגישו לאחר מכן, המשיבה הגישה סרטוניה שלה לאחר הדיון, ובהם סרטון שנערך מיד לאחר הדיון ובו נצפה מי מטעם המשיבה עוקב בנחישות אחר המבקש משך זמן. המבקש הוסיף בכתובים שמסרטון זה נשמטה ההתחלה והיא קהל רב מטעם המשיבה שהמתין לו מחוץ לאולם כדי לרדות בו, תוך צילומו, ותוך שהצלם האחד יצא מן הדבוקה ועקב אחריו.

5. הצדדים אף השלימו טענותיהם בכתובים על יסוד הסרטונים: המבקש חזר על עיקרי טענותיו. המשיבה הביעה עמדתה כי אין מדובר בהטרדה מאיימת כהגדרתה בחוק ובפסיקה, המבקש לא הוטרד סובייקטיבית, ואין חשש להישנות ה"הטרדה" הנטענת, אם נתמצת.

6. לאחר העיון: **דין הבקשה להתקבל.** הפגנות לחוד והנחה של משתתף בהן כי אלו מכשירות כל מעשה שהוא כלפי אחר, לחוד. התקרבותה של המשיבה למבקש חרף מחאותיו עד כדי פסע, שליפת מיכל גז הפלפל, כיוונו לעבר פניו ולחיצה על כפתור ההפעלה (למצער, לכאורה, וגם אם לטענת המשיבה המדובר במיכל ריק) - התנהגות משולחת רסן. ל"הקשר" שמציגה המשיבה, והוא נחישות המבקש לשהות כמה מטרים ממקום הפגנת המשיבה, אין כל משקל מספק להצדיק את ההתנהלות של המשיבה. אם המשטרה לא פעלה נמרצות דיה על מנת להרחיק את המבקש, אין בידי המשיבה זכות לעשות את שעשתה במו ידה. אין גם נפקות לשאלה האם מעשי המשיבה הגיעו כדי פלילים, או האם המבקש חש מאוים, או מדוע לא פנה לסיוע משטרת ישראל על אתר או מדוע לא אץ באותו רגע לבית המשפט כי אם רק לאחר סוף השבוע. השאלה כאן אינה של פלילים, או הגעת מעשי המשיבה כדי "איומים" כהגדרתם בחוק העונשין. מזווית הראיה הצרה של חוק מניעת הטרדה מאיימת עלינו לבחון, אובייקטיבית, האם התנהלותה של המשיבה יש בה את הפוטנציאל להערכת שלווה של האחר. גם אם לא חשש לפגיעה פיזית בו, הרי שמעשה בעל הכוח להעכיר שלווה, אובייקטיבית, ודאי יש כאן, ובנסיבות המקרה זה כל הנדרש. נכונותו של המבקש לחרוק שיניים, ולעמוד איתן אל מול פני מי הבא להטרידו, ודאי לא תהיה בעוכריו, ואינה גורעת מהיות המעשים משום הטרדה מאיימת, כהגדרתה בחוק.

7. לא ברורה גם טענת המשיבה כי אין "בעבר" אירועים העולים כדי הטרדה מאיימת. העבר עניינו מה שאירע

לפני הגשת הבקשה, והעבר כאן הוא אותו אירוע מיום 13.5.2021, המדגים "הטרדה מאיימת" כמשמעותה בסעיף 2 לחוק, בצורתה הבוטה ביותר, בלא שיש תמיד צורך ברצף אירועים קודם.

8. בנוסף למבט לעבר, הרי שצו ניתן רק מקום שבו יש גם חשש, הכל בהתאם לאמות המידה בחוק, להישנות מעשי ההטרדה. אכן, הצדדים אינם נפגשים תדיר, כפי שהדגישה המשיבה. אולם הם פועלים מעת לעת בזירות משותפות. הצו לא נועד להגביל את יכולתה של המשיבה לנכוח בהפגנות עתידיות רק משום שהמבקש נוכח באותו איזור - תפגין כרצונו (כפוף לכל דין כמובן). אולם החשש, שוודאי נלמד מדרך התנהלותה של המשיבה במקרה זה, הוא לכך שתשוב ותיצור קשר או תטריד בדרך שעשתה או בכל דרך יצירתית אחרת. המשיבה, ניכר, אינה נרתעת ממעשים מוקשים עד מאד; צו נחוץ על מנת להציב לה גבולות (גם אם אפילו צו כזה כוחו מוגבל, כמבואר להלן).

9. חשש זה רק מתעצם מהתנהלותה בעקבות הדיון. אנשים מטעמה המתינו מחוץ לאולם למבקש לאחר הדיון, וצילמוהו. הדבר ודאי נעשה על דעת המשיבה, והרי היא שראתה לנכון לצרף את סרטון הווידאו שצילם מי מטעמה שעקב ממושכות אחר המבקש עד לתוך המעלית, כנראה מתוך סברה שכך תצליח לשכנע כי המבקש אינו באמת חושש ממנה. התנהלות כזו מהווה, כך לכאורה (וכיוון שהיא מאוחרת לדיון ולא לובנה עד תום הערתי היא לכאורה בלבד), הפרה של צו שיפוטי: אף שתלוי ועומד נגדה צו עוד מיום הגשת ההליך האוסר עליה ליצור קשר עם המבקש, להטרידו או לעקוב אחריו, הנה עשתה כן. אכן, לא היא עצמה בהכרח, אלא מי הפועל מטעמה ובשליחותה, כך ניתן להבין מן הצילומים ומהגשת הסרטון. הצו, מובן, חל על המשיבה בין אם היא עצמה העושה ובין אם מי הפועל בשליחותה, והרי אין הבדל של מהות, והדברים ברורים. אך גם צו שיפוטי לא הניא את המשיבה מלהמשיך ביצירת הקשר עם המבקש; החשש להישנות, כנדרש בחוק, מובהק.

10. למען הסר ספק, עיינתי במכלול טענות המשיבה, ואין באלה, לרבות אלו שלא צוינו במפורש, כדי לשנות מן המסקנה הברורה: הצו הארעי שניתן יש להאריכו לתקופה המירבית שבחוק.

11. **תוצאת האמור: הצו מיום 16.5.2021 יוארך לתקופה המירבית שבחוק (כפוף להארכתו בעתיד ככל שתקום עילה לכך, הכל כהוראות החוק) ויעמוד בתוקפו עד יום 16.11.2021.**

12. אשר להוצאות: אלו הן החריג בהליכים לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, ולא כאן הוא החריג. בפרט זהו המצב כאשר בלא קשר להתנהלות המשיבה, המצדיקה צו מניעת הטרדה מאיימת, הרי שהמבקש ודאי ידע לפעול לחימום האווירה שלא לצורך. לא הייתה זו שעתה היפה של המשיבה, אך גם לא של המבקש. **כל צד יישא בהוצאותיו.**

13. סוגיה אחרונה, והיא פומביות ההליך: כמקובל תדיר בהליכים מסוג זה, לעת פתיחת ההליך מוגדר הוא חסוי לציבור ופתוח לצדדים, לשם הגנה על פרטיות הצדדים, ובאופן המאפשר להם לטעון בדיון וסביבו באורח סדור בשאלת הפומביות. המבקש עתר להסרת החסיון מעל ההליך, בעוד שהמשיבה גורסת כי יהיה בכך לפגוע בפרטיותה. עמדת המבקש עדיפה: עקרון הפומביות, הוא הנוהג, יגבר כאן. הדגש, תדיר ואף כאן, הוא על עמדתו של העותר לצו מניעת

הטרדה מאיימת. כעולה מכל מבנה החוק, המחוקק ביקש לאפשר לנפגעים להגיע לבית המשפט עם מינימום הגבלות וגורמים מקשים (דוגמת אגרה, או צורך בתצהיר תומך בבקשה, או תביעה סדורה), ואחד מאלה הוא החשש שלא רק שהמבקש נפגע, שמו ייפגע כתוצאה מפומביות ההליך. אם הנפגע עצמו אינו נזקק להחסיה, וזהו המצב כאן, אנו עוברים לעמדת הצד שכנגד, ובחינה אם בפיו טעמים טובים להצדיק את הסטיה מעקרון הפומביות. כאן - החסיון אינו מקדם דבר, כך התחוויר מן העיון בטענות הצדדים. מכאן שיוסר **וההליך מותר בפרסום**.

14. המזכירות תודיע לצדדים ותסגור את התיק.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשפ"א, 09 יוני 2021, בהעדר הצדדים.